

SAGAN OM IVAR

Ivar föddes i juni 1927 i Abborrfors, Bjurholm där föräldrarna efter sitt giftermål köpt en bondgård tillsammans med pappas bror Hjalmar. Tiden där blev ganska kort då farfar dog, och pappa köpte torpet på Eriksberg, eftersom ingen annat av syskonen kunde eller ville köpa det. På Eriksberg bodde Ivar sen tills att han drog ut i världen år 1946.

Ivar gick i folkskola i Trehörningsjö kyrkby. Dit gick han eller åkte skidor, ofta på den gamla kyrkvägen. Det gick bra i skolan, ofta läste han in ämnena i förväg. Då han t.ex. hade läst ut matteboken i en årskurs började han läsa in nästa årskurs- Av någon anledning fick han korta stunder fungera som lärare eller hjälplärare.

Ett minne från 1:a klass var då Ivar bjöd hem lärarinnan, fröken Thunberg. Mamma ville gärna att fröken ska komma, sade Ivar. Då hon knackade på dörren och kom in, blev mamma alldeles förskräckt, för hon visste ingenting om Ivars inbjudan. Det ordnade sig ändå, då de satte sig vid kaffebordet och pratade.

En annan stor händelse var då skolklasserna skulle samla in pengar, för att delta i barnsångartinget i Härnösands domkyrka. Skolan skulle bl. annat ordna en fest i Folkets hus i Trehörningsjö, med bl. annat lotteri, servering och en teaterföreställning. Ett litet problem uppstod då pappa fick klart för sig att hans barn skulle medverka i "ett ogudaktigt hus".

Efter mycket övertalning från lärarnas sida tillät han sina barn medverka i "syndens näste", främst för att Ivar hade huvudrollen i teaterpjäsen. Ingen pjäs, ingen skolresa. Så blev resan ändå av, och för första gången fick Ivar delta i ett sångareting. Då klassen skulle sjunga sin sång drabbades Ivar av svår huvudvärk. Det var inget nytt, därför att Ivar, så långt han kunde minnas, ofta fick dess migränanfall. Det var allmänt känt både hemma och i skolan. Då han drabbades av anfallen i skolan skickades han bara hem. Nu, här i Härnösand, var detta ingen lösning, så lärarinnan gav Ivar ett par huvudvärkstabletter. Värken försvann, och den har aldrig mera återkommit. Men Ivar var nog lite slarvig, obetänksam och olydig som barn. Pappas bror Elof bodde med sin fru Lina på andra sidan sjön. Då vi hälsade på där fick vi alltid saft och goda kakor. Dessutom hade de en gunga i trädgården som det var roligt att gunga i. En gång då saftsuget blivit övermäktigt smet Ivar olovandes dit. Efter några timmar kom pappa dit, arg som ett bi och hämtade honom och gav honom stryk. En gång då pappa var vid vedboden och högg ved, såg Ivar en man komma gående uppför vägen." Pappa nu kommer luffare Eriksson" sa Ivar. "Det heter farbror Eriksson" sa pappa. Då sprang Ivar nerför en bit, vände sig om och med full kraft ropade: "Pappa, det är luffare Eriksson ändå."

Under sommarlovet hjälpte Ivar till med slåttern. Han fick tidigt lära sig slå med lie, och då han var "fullärd" sköta slätter med lie på alla backar och dikesrenar. Det roliga med slåttern var uppehållen vid regnskurarna och enbärdrickan, som mamma bjöd på.

Då kyrkklockan manade till helgdagsfrid, avstannade allt arbete. Då visste Ivar att nästa dag skulle han fara till söndagsskolan i Djuptjärn.

Då skolgången var avslutad arbetade Ivar på torpet. Vår och höst var det slyröjning, dikning och vedklyvning som gällde. Dessutom hjälpte Ivar grannarna med att lägga spåntak och ibland potatisupptagning. Sommartid var slätter- och skördetid. Då kornet skulle hängas upp, var Ivars uppgift, att sitta högt uppe i den stora kornhässjan och ta emot och stoppa i kornkärvarna. Ivar

tjänade ihop lite pengar på bärplockning. Det var oftast lång väg att gå för att få tag på bären, och tungt att bära hem bärkonten. Det var roligt ändå, för det var nästan de enda pengar Ivar tjänade under denna tid. På vintern arbetade Ivar med skogsavverkning. De första åren hemmavid, sedan på avverkningar som pappa hade köpt. Då bodde Ivar i skogskojor. Arbetet innebar att han tjänade lite pengar. Strax efter att Ivar slutade skolan döptes han i Betel i Djuptjärn och blev medlem där. Sista året (1945) som Ivar var kvar i föräldrahemmet, var han dräng hos grannen Pelle Olsson. Det var första gången han fick prova på att köra traktor. Lönen var 5 kr per dag. Under hela denna period studerade Ivar på Hermods Korrespondensinstitut till realen.

Tiden hemma kunde Ivar inte undgå att komma i kontakt med lokalbefolkningen och deras berättelser och syn på oförklarliga händelser. En dag kom en granne upphetsad och sa att han sett ett fegljus på Mårten Häggkvist stuga och sa att där kommer nog någon att dö. Dagen efter fick vi veta att Mårten hade dött. Vintern -43 eller -44 vid lunchen i timmerkojan sade Ragnar Gidlund, att han sett en hästfora utan kusk och antog, att någon av körarna skulle råka illa ut. Dagen därefter knipsades pappas ena ben av, då framstöttingen lossnade från skaklarna. Ivar forslade då pappa till doktorn i Trehörningsjö, varifrån han sändes till lasarettet i Ö-vik. Eländes elände, då Ivar nu blev tvungen att vakta hans kolmila på svartmyra 3 veckor framöver. En natt då Ivar såg till milan såg han ett ljus som ett fönster. Det var bara det att där fanns inget hus eller något annat, som kunde lysa.

Februari 1946 sa Ivar adjö till fädernegården. Mamma grät. Pappa sa att han tänkte, att Ivar skulle ta över gården. Färden gick till Asea i Ludvika, där Ivar provade kondensatorer, transformatorer och högspänningsisolatorer. Ivar stannade i Ludvika till maj 1947, då han flyttade till Stockholm. Tiden i Ludvika var lugn. Det blev några tågresor till Borlänge och Grängesberg samt en surströmmingskiva i Gonäs, med tillhörande roddtur på Wäsman. Senaste timpenning på Asea var 1 kr och 5 öre.

I Stockholm började Ivar genast arbeta på L.M. Ericssons fabrik i Midsommarkransen. Denna första anställning på Ericsson varade ända till oktober 1953. Den första tanken vid ankomsten till Midsommarkransen var, om den flicka som var sommarbarn hos Elof, fortfarande bodde kvar i Midsommarkransen. Arbetet på Ericssons bestod i att utprova, justera och godkänna förstärkare, filter och annan utrustning som användes i bärfrekvenstelefonisystem. Ivar trivdes med arbetet och kamraterna och uppskattade Ericssons omsorg av sina anställda. De hade en egen orkester som spelade vacker musik under luncherna. Om någon, vid något tillfälle, åker förbi denna arbetsplats och ser det jättehöga tornet där, tänk då på, att Ivar har klättrat upp till toppen av detta torn. Lördagar var bra på det viset att då slutade vi arbetet kl. 13. Nu då Ivar ser tillbaka och minns besöken i verkstaden, förundras han över arbetet där.

Där satt i oändligt stora ytor flickor, som lindade drosslar, trimmade kondensatorer och monterade reläer. En av flickorna där, dotter till dåvarande Modo-chefen, tyckte att Ivar skulle söka jobb på Barnängen, där hennes man var VD. Senaste timlön på Ericsson 1953 var 2 kr och 25 öre.

Under denna Ericsson-epok bodde Ivar som inneboende på 2 ställen. Först på Fastlagsvägen i Hägersten, sedan på Lilla Brogatan på Lilla Essingen. På väg till jobbet med cykel kolliderade en dag Ivar med en annan cyklist och hamnade för första gången på sjukhus. På Brogatan bodde Ivar hos en nazistfamilj. De var snälla och vänliga, bjöd på choklad med smörgåsar på helgerna och var omtänksamma. De hjälpte nazisympatisörer från Norge att komma till Sydamerika, och den svenska polisen misstänkte detta, men Ivar visste inte om de blev haffade.

Fritiden blev, för Ivars del, hektisk. Stan var stor och lockande, mycket måste upptäckas och upplevas. Basen blev Filadelfia-kyrkan på Rörstrandsgatan, där Ivar fick en mångfald av ungdomskamrater. Ivar blev också efter vedertaget prov antagen till Rörstrandskyrkans strängmusikkår. Vi ungdomar där ägnade oss åt allehanda lekar och uppsåt. Dessemellan vandrade vi omkring i parker, satt på något konditori med en fika eller lyssnade på någon föreställning, som ofta anordnades i någon av stans alla parker. Vi åkte också några gånger till Blockhusudden, för att där uppleva aftonens skönhet över Värtan och Fjäderholmarna. En bra restaurang, där vi ibland fikade, var Trianon, på Kungstornets topp, där man kunde sitta och njuta av vacker musik. Där kunde man önska sig ett favoritmusikstycke, och då en flicka hade önskat sig Dvoraks Humoresque, föll hon i hejdlös gråt. Ivar cyklade ofta omkring runt stan och dess förorter ända tills hans cykel blev stulen. Ivar hann också med att på Hermods läsa in kurser i matematik, elektricitetslära och radioteknik.

Våren 1948 blev en paus i Ericssons-anställningen, eftersom Ivar blev inkallad till militärtjänstgöring på Lv3 i Karlsborg. Efter ett par veckors harvande därstädes, uppdagades att Ivar hade TBC och blev skickad till sjukhemmet i Vara. Från den korta vistelsen i Vara kom Ivar ihåg det vackra landskapet, med mjuka runda kullar, bevuxna med eneträd. Ivar gjorde också, tillsammans med en kamrat, en utflykt till Mullsjö-konferensen. Natten efteråt sov de på en höskulle på en bondgård. Från Vara skickades Ivar vidare till Söderby sjukhus i Uttran. Där fick Ivar gasbehandling samt ett glas grädde varje dag. Sjukhusvistelsen var ganska deprimerande, eftersom Ivar såg den ena efter den andra av patienterna dog, och om dom inte hade någon anhörig, bli begravda på sjukhusets begravningsplats. Efter fullbordad behandling skickades Ivar på hösten till Elfviks konvalescenthem på Lidingö. Tjejerna som skötte hemmet var urtrevliga. De vandrade med oss stackars sjuklingar på våra promenader, och gav oss var sin julklapp. Sen fick vi permission över helgen.

Ivar åkte då tåg till föräldrahemmet. På tåget hade Ivar sällskap med 2 av tjejerna från Elfvik. De klarade av att se till att Ivar åkte med dom ända till Vännäs, så han fick sitta där några timmar, innan han kunde ta tåget tillbaka till Trehörningsjö.

En gång i veckan, senare en gång var 14:e dag, åkte Ivar till Söderby för att få påfyllning av gasen. På våren 1949 bestämdes att patienten skulle fortsätta sitt tillfrisknande i föräldrahemmet och att gaspåfyllnaden gjordes på Ö-viks lasarett. På sommaren blev Ivar friskskriven, och gasningen minskades successivt ned till noll. Ivar återtog då sitt gamla arbete på LME. I början bodde Ivar på Kungsgatan, men flyttade snart till en 5-rummare på Vattenledningsvägen. Där delade Ivar ett rum tillsammans med en annan pojke. I lägenheten bodde också 3 flickor. Hyresvärden bodde inte själv där. Hans tjej däremot kom ofta och hälsade på, spelade kort med oss och sov ibland över. En av flickorna var kassörska på LME:s restaurang, och Ivar lärde sig snart att betala maten i hennes kassa, för då kostade den bara 40 öre. Lite rörigt blev det ibland och eftersom Ivar hade sökt och planerade att börja gymnasiestudier, letade han efter en lugnare bostad först på Främlingsvägen, sedan på Blommenbergsvägen, båda i Aspudden. Där bodde han bara kortare tider. På Mellanbergsvägen i Hägersten hyrde Ivar rummet hos ett äldre par, då deras son gift sig och flyttat från detta rum. Detta var på sommaren 1950, efter semesterns slut. På fritiden åkte Ivar ofta med buss in till staden. Han fikade på stans konditorier, gick på bio samt gjorde långa promenader. Han hade säsongskort på ungdomskonserterna på konserthuset vid Hötorget och årskort till Skansen. På Lido, Kungsgatan, slank han in ibland och drack en flaska Malva för 6 kronor samt lyssnade på livemusik med franska melodier. Han hade förändrats och kände sig vemodig och ensam. Hans gud hade övergivit honom, och han utträdde från Filadelfiaförsamlingen. Varje semester och varje julhelg ända från 1946 tillbringade han i föräldrahemmet.

Hösten 1951 började Ivar sin ingenjörsutbildning på HögreTekniska Läroverket, Thorildplan. Lektionstiden var från klockan 6 till klockan 10(kvällar). Nu fanns det plötsligt inga fritidsproblem längre. Ivar gick hemifrån kvart i 7 på morgonen och kom tillbaka hem vid 11-12 tiden. En kväll då Ivar kom hem, hittade han inte sin portnyckel i sina fickor. Han gick då till en telefonkiosk för att försöka ringa till en studiekamrat, som bodde ganska nära. Då han letade tioöringar till apparaten, såg han en på golvet. Han böjde sig ned och kände något i slaget på byxbenet. Det var portnyckeln som låg där. På lördagarna slutade jobbet klockan 1. Våren 1953 flyttade Ivar till Fridhemsgatan. Det fanns två skäl till detta.

Dels var de sena bussresorna hem på kvällarna tröttsamma och dels blev Ivar förbryllad över fruns beteende vid en incident. Ivar fick alltid choklad och smörgåsar varje söndagsmorgon av herrn. En morgon då han kom instövlande, hade Ivar en flicka på rummet. Nästa dag sa tanten att sådana fasoner inte gick för sig. Det som då förbryllade Ivar var, att hon, då Ivar flyttade in, berättade att sonens fästmö ofta sov över i rummet medan sonen bodde där. Det var ett lyckokast att flytta till Fridhemsgatan. Det fanns en direktlinje från Fridhemsplan till Telefonplan och det var bara några minuters promenad till läroverket.

Den 11 november blev Ivar inkallad till Kungl. Roslagens Flygkår på Hägernäs. Efter en månads fältharvande fick Ivar tjänsten som skrivbiträde. Han fullföljde samtidigt tredje årskursen vid Läroverket. Det blev långa resor med Roslagsbanan, så efter samråd med kapten Wickström, sökte Ivar uppehåll med studierna för den sista terminen. Som skrivbiträde skötte Ivar mer och mer av det löpande arbetet på avdelningen. Han övertog det mesta av sergeantens arbete, och även inspektionen av truppen och fördelning av dagens arbete.

Vid ett tillfälle, då Ivar var intagen på sjukstugan träffade han sjukvårdsbiträdet Vera Persson. Något senare träffades de två på en biograf i närheten av Östra station. Sedan dess höll de kontakt och förlovade sig då Ivar avslutade sin militärtjänstgöring den 11/11 1954.

Den 22/11 började Ivar på LME igen, då som månadsavlönad tjänsteman. Han fortsatte då med samma arbete som tidigare. Han hyrde en pigkammare i en lägenhet på Vattenledningsvägen. Ivar fullföljde samtidigt studierna på läroverket, där han utexaminerades den 24/5 1954. Vera mötte på skolgården med blommor. Hon började sedan, den 12/6 på Danderyds sjukhus som sjukvårdsbiträde, och sedan i december samma år som montör på Osrams lampfabrik i Hammarby. Vera och Ivar gifte sig i all stillhet i juni 1955 och flyttade in i en gäststuga på Slånbärsstigen i Älvsjö. De åkte sen på bröllopsresa runt Norges fjäll och fjordar och till Ivars och Veras respektive föräldrahem. 30/11 1955 slutade Ivar sin anställning på LME. Några dagar tidigare slutade Vera på Osram.

Den första december flyttade paret till Sankt-Larsgatan i Linköping, där Ivar den 3/12 anställdes på SAAB:s elektroteknikavdelning. Där arbetade han med utveckling av elektroniska kretsar till en analogimaskin.

Tiden i Linköping var trevlig. Paret fick uppleva en julmarknad i en småstadsidyll, trevliga teaterföreställningar av Norrköping-Linköpingsensemblen, samt utflykter till bl.a. Vadstena och Motala. De försökte få egen lägenhet i Linköping men misslyckades med det.

I sin nöd (Vera var gravid) vände de sig då till Stockholms bostadsförmedling, som lovade fixa lägenhet om de skaffade jobb i Stockholm.

Därav kom det sig att Ivar slutade på SAAB den 31/7 och började på Försvarets Fabriksstyrelse den 1/8(dagen efter alltså). På fabriksstyrelsen arbetade Ivar med konstruktion och utprovning av

elektriska tändanordningar för bomber och torpeder.

Arbetet innebar väldigt många tjänsteresor till försvarets fabriker i Motala, Eskilstuna och Karlstad. Ivar fick också en flygtur med ett jaktplan över Öland och Östersjön, i samband med utvärderingarna av konstruktionerna. På grund av det myckna resandet beslöt Ivar, efter önskemål från Vera, att sluta på fabriksstyrelsen den 1/3 1958.

Då paret flyttade till Stockholm, bodde de först några dagar inneboende på Lilla Essingen, sedan hyrde de en sommarstuga i Huddinge, tills de, den 10/9 1956, hyrde sin första egna lägenhet på Nyårsvägen i Hägersten. Då fick de också deras första son, Cristian (född 8/9).

Den 1/3 1958 började Ivar en anställning på Arencos i Vällingby, där han arbetade med konstruktion av instrumentservosystem och transistoriserade datorenheter. (Det var första gången Ivar arbetade med transistorer). Han slutade på Arencos den 30/4 1960.

Under dessa 4 första år i Stockholm efter giftermålet var det arbetet, hemmets och barnens skötsel, som gällde. Några turer till Mälarhöjdsbadet hans med samt en sommarvistelse på Spånsans fäbod och en semester på Eriksberg. Hösten 1958 köpte familjen sin första TV. Den 14/5 1959 föddes den andra sonen, Richard.

Den 1/5 1960 började Ivar sin anställning på Televerkets utvecklingsavdelning i Farsta. Arbetet bestod av utveckling av ett datorstyrt telefonsystem. Ivar fick till en början ansvaret för styrdatorns hårdvara, senare ansvarig för hela datorsystemet inkl. programvaran. Därefter vidtog samkörning med resten av systemet (telefonidelen).

Hela telefonstationssystemet, benämnt A 210, sattes sedan i drift i Storängen Nacka. Där hade man jourtjänst de första månaderna. Även Ivar deltog där.

Ivar deltog också (1965-66) i en påbyggnadskurs för ing. i autoteknik.

Konstruktionerna måste skyddas. Därför tog Ivar några patent på datorn.

Den 1/9 1959 flyttade familjen till en ny 4-rums-lägenhet i Farsta. Vera ägnade all sin tid till barnen och hemmets skötsel. Hon var traditionsbunden, och ville alltid uppmärksamma högtids- och bemärkelsedagar. Till exempel bevistade familjen julottor och midsommarsolens uppgång om det var möjligt. På fritiden blev det många promenader och badutflykter.

Hösten 1961 blev Vera sjukskriven och intagen på Långbro Sjukhus. Då skötte Ivars syster Wioleth, barnen en tid, tills Vera kom hem från sjukhuset. Vera blev aldrig fullt frisk och var sedan på sjukhuset upprepade gånger på höst- och vintertid. Då var barnen, till dess att de klarade sig själva, hos dagmammor eller dagis. Vår- och sommartid var hon utskrivna från sjukhuset. Första sommaren efter Veras sjukdom hyrde familjen en sommarstuga på Gotland. Där hade de säsongskort på bussbolaget, så de kunde utforska hela ön. Lummelundagrottorna fascinerade familjen, liksom badmöjligheterna vid Högklint. Följande somrar var familjen på Eriksberg. Där köpte Ivar bagarstugan den 24/9 1964. Efter renovering, först med svåger Alvars hjälp, sedan med familjens samlade krafter, kunde de ha denna stuga som semesterbas de kommande åren.

Hösten 1966 tog Ivar körkort och köpte sin första bil, en Ford Taunus. Vera älskade att åka omkring och uppleva nya vyer. En vinterdag med 20 minusgrader åkte familjen till Örebro och stannade där ett par dagar. På hemvägen blev det full snöstorm. Ingen i familjen glömde denna återresa.

Efter bilköpet gjordes, semestertid, många utflykter, med bagarestugan som bas. Utflykterna gjordes till fjälltrakterna i södra Lappland, mellersta Norge samt Jämtland. På dessa utflykter bodde familjen i hyrda stugor eller på pensionat. Några platser, som då bevarades i minnet var: Tennforsen, Åreskutan, Ankararede, Klimpfjäll, Saxnäs, Marsliden, Vilhelmina, Kittelfjäll, Blåfjället, Hattfjelldal, Tärnaby och Storuman.

Den 1/11 1970 upphörde anställningen på televerket, i och med bildandet av Ellemtel. Ellemtel var samägt mellan Televerket och LME, och bolagets syfte var enbart att utveckla telefonstationssystem. Hit överfördes nämnda dag, de 40-talen konstruktörer, som på Televerket arbetat med A 210. Det tillkom några få konstruktörer från LME också.

Första tiden var arbetet förlagt till provisoriska lokaler i Sätra. Under denna tid gick en personalbuss från Farsta till Sätra. 1973 flyttade personalen till permanenta lokaler i Älvsjö. Arbetet gick som sagt ut på att skapa ett modernt och flexibelt telekommunikationssystem. Hela tiden gällde det att bevaka och lära sig de tekniska möjligheterna, som stod till buds. Därför blev det många resor på konferenser, möjliga underleverantörer samt, där det var möjligt till konkurrerande företag. Som exempel kan nämnas att Ivar under 14 dagar vistades på North Electric co i Cleveland, Ohio. Där fick han en god blick i kretskorts konstruktion och några möjliga lösningar i processorkonstruktion. Redan från de första åren på EUA ledde Ivar systemutformningen och sedan färdigställandet av styrsystemet i AXE. Arbetet blev understundom tröttsamt och slitsamt. Under utprovningsskedet var det inte ovanligt att Ivar jobbade till klockan 2 på natten. EUA betalade då taxiresor hem. 1978 drabbades Ivar av svår ischias, och var sjukskriven 3 veckor.

Då Ivar kom tillbaka till jobbet hade VD:n satt in en säng på Ivars tjänsterum, så att han kunde vila och koppla av vid behov. 1979-83 utvecklades under Ivars ledning som avdelningschef en ny generation av styrsystemet. Detta var starkt miniaturiserat med komplexa integrerade kretsar som bas. Då första versionen av denna var klar, chartrade Ivar ett flygplan och åkte till Danska televerket på Jylland tillsammans med VD och alla medarbetare i styrsystemet ca 90 personer.

Richard flyttade från föräldrahemmet vintern 76/77. Vid den tiden bodde Ivars föräldrar i Stockholm. Först i Sollentuna sedan i Vaxmora. Ivars mamma dog redan den 12/6 1975, så hon bodde aldrig i Vaxmora.

Vera avled på Långbro sjukhus den 9/9 1983 och begravdes den 13/9.

Kristian köpte en bostadsrättslägenhet i Hägersten och flyttade dit 1982.

Under flera år arbetade Ivars bror Roland som brevbärare i Stockholm.

Han var intresserad ornitolog, och Ivar följde ofta med honom på utflykter runt Stockholm. Då fick han med Rolands hjälp lära sig lite om fåglar. Han följde också med Roland på fågelresor till Grekland och Spanien, samt en resa till "vilda västern".

1985 tillträdde Ivar befattningen som avdelningschef för väljare- och datakom.-utvecklingen.

Det största arbetet då, var utveckling av ett grundsystem för ISDN i AXE.

Dessutom måste Ivar vidareutbilda sig i Switching och Telefoni.

Hösten 1988 påbörjades planeringen av överflyttning av AXE-verksamheten till moderbolagen. En ny VD utnämndes därmed. Denne var då VD för Ericssons dotterbolag i Korea. Ivar fick då, tillsammans med denne VD, uppdraget att upprätta och genomföra denna plan. En stor del av detta arbete genomfördes på bolaget i Korea. Det var en stor upplevelse för Ivar, att komma i kontakt med en så annorlunda kultur, annorlunda sedvänjor och annorlunda mat. Ett led i denna plan var att flytta datakom- och delar av telefonitjänsterna till Teli.

Därav kom det sig att Ivar, tillsammans med berörda medarbetare, flyttade till Teli:s nya lokaler i Älvsjö. Detta skedde den 1/1 1990. Ivar blev avdelningschef för denna nyinrättade avdelning. Det var inte så svårt att komma igång där, eftersom till en början verksamheten från EUA fortsatte i det nya bolaget. Senare tillkom flera projekt för utveckling, främst för datakommunikation för bankomat och personsökningssystem.

Basen i verksamheten var dock alltjämt tjänsteutveckling för AXE-systemet.

Den svårighet som mötte oss, var egentligen bara att televerket och Ericsson skulle samsas om vad de ville ha. Därför blev det många möten med dessa våra uppdragsgivare. Det blev också många resor till våra underleverantörer i Malmö, Skellefteå och Vejle.

Erisoft i Skellefteå bjöd oss på, vad som i dag skulle kallas muta, en forsränning i Vindelälven med tillhörande bad i nämnda älv, samt vickning med renskav i en lappkåta.

Eftersom Teli hade sitt huvudkontor i Nynäshamn, blev det för Ivar många resor dit, för deltagande i bolagets ledningsmöten och strategiplanering.

Ivar fick 1990 en tjänstebil, Audi 100. Vid den tiden kontaktade EUA-s VD Ivar och försökte övertala honom att jobba med personalutveckling och metoder för bedrivande av stora utvecklingsprojekt. Resultatet av dessa diskussioner blev att Ivar den 31/5 1991 slutade på Teli och startade ett eget bolag, Sjöqvist Telekonsult AB.

Bolaget köpte den av Ivar nyttjade Audin från Telia. Ivar jobbade sedan inom bolaget med ovan nämnda uppgifter först för EUA, sedan även för Teli och LME.

Ivar avvecklade all verksamhet inom bolaget den 1/6 1995. Bolaget skänktes då till sonen Rikard. En summa pengar motsvarande bolagets värde skänktes till sonen Cristian.

Ivar köpte Audin och blev heltidspensionär. Både Audi och lägenheten i Farsta har han behållit sedan dess.

Ivars far dog den 21/4 1993.

Som pensionär hade Ivar gott om fritid. Då deltog han bland annat i pensionärsföreningens träffar. Han träffade också gamla arbetskamrater, och följde med till naturreservat runt Stockholm. Otaliga tillfällen vistades han i sin sons fritidshus på Vindön.

Ivar hade också den stora förmånen att följa med Cristian på en kryssning till packisen.

Resan gick utmed Norges kust via Spetsbergen och upp till Magdalenafjorden. Därefter fortsatte resan utefter packisen ner till Island och via Färöarna tillbaka. Många stopp och dagsutflykter hade ordnats utefter resan.

Ivar hade också det stora nöjet att följa med sonen Rikard och hans familj på en resa till Ungern, där vi bodde i en lägenhet vid Balatonsjön.

Ivar följde också med dessa på en resa till Kalifornien och Nevada. Vi bodde hos vänner till Rikard i de gamla guldgrävaredistriktet. Vi bodde också några dagar i en stuga i Yosemite nationalpark.

Ivar har också på senare år deltagit i ett antal släkträffar av lite varierande släktförhållanden.

Då har Ivar fått stifta bekantskap med många nya personer eller personer som han inte träffat på mycket länge.

Nu till sommaren 2009 är en ny släkträff planerad. Dit är alla Oskars och Linnéas ättlingar med respektive inbjudna.

Ivar är verkligen glad över att Rikard nästan varje vecka på väg hem från sitt jobb ringer och pratar en stund om allt som hänt.

Lika glad blir Ivar då Cristian nästan varje torsdag kväll ringer och frågar om Ivar vill följa med till Vindö över helgen.

